

นาย
จ๊อบ
ของ
เดสซาโร่

德萨罗人鱼

เล่ม 1

หยางซิง : เขียน
หลิงเต๋ยอัน : แปล

นายเงือกของเดซาโร

德萨罗人鱼

เล่ม 1

หย่าซิง : เขียน

หลิงเตียนอี : เปา

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชิดเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษ...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 304

นายเมือกของเดซาโร (德萨罗人鱼) เล่ม 1

ผู้เขียน : หย่าเซิง (崖生) ผู้แปล : หลิงเตียนอี

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2568

ราคา 350 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

Published originally under the title of 《德萨罗人鱼》(Dessaro Merman)

Author © 崖生 (Ya Sheng)

Thai edition rights under license granted by 金河系 Aurum

Thai edition copyright © 2025 TOSAPORNBILLIONGROUP Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองทอก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-5348-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสหพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภคญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรบุญชาติ

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : พิชรี แต่แดงเพชร ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย

หัวหน้ากองบรรณาธิการคิดสรรนวนิยาย : พิชราพร บุญสูง หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรีณย์รัชต์ เขียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : อุมภาพร สกุลบัณฑิต บรรณาธิการต้นฉบับแปล : ไพลิน เรืองชานนท์

พิสูจน์อักษร : วัสสยานะ ครุสาตะ รูปเล่ม : นิพนธ์์ เลิศชัยศิริสกุล

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง ภาพปก : Pakkie Davie ออกแบบฟอนต์ชื่อเรื่อง : @jinjoinrider

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสหพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคิดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

นรชาติชนอนสายตารับจัด

• ถนนลาดพร้าว • ป่าหนาม • เข็มขัดเงิน

Made in Thailand

คำนำสำนักพิมพ์

หาก ‘เงือก’ คือตำนาน การติดตามค้นหา ก็เหมือนไล่ตาม
สิ่งที่เลือนลอยเพื่อฝัน

สำหรับเดชาโรแล้ว เขาหลงใหลความลึกซึ้งของเงือกสุดหัวใจ
ถึงขั้นออกเดินทางสู่มหาสมุทรอันกว้างใหญ่เพื่อทำวิจัยเรื่องนี้เป็น
โปรเจกต์จบการศึกษาโดยเฉพาะ จนกระทั่งได้พบกับอากาศเรส เงือก
หนุ่มที่เขาเป็นคนตั้งชื่อให้ ซึ่งดูงดงามทว่าดูร้าย เปี่ยมไปด้วยพลัง
กายและความต้องการ เขาพยายามหาวิธีสื่อสารกับอากาศเรส แต่สิ่ง
ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น และมันทำให้ชีวิตของเดชาโรเปลี่ยนไปอย่าง
ที่เขาไม่เคยนึกถึง มันเต็มไปด้วยความลุ่มหลงมัวเมา ความหীন
กระหาย การหลอกลวง และต้องก้าวไปเผชิญกับอันตรายที่ไม่อาจ
หลีกเลี่ยง

เดชาโรจะผ่านเรื่องราวหนักหนาต่าง ๆ ที่ไม่เคยพบเจอมา
ก่อนในชีวิตไปได้อย่างไร และความเกี่ยวพันที่เขากับเงือกหนุ่มมีต่อ
กันนั้นมันลึกลับเพียงไหน ผู้อ่านจะหาคำตอบได้นับจากนี้...

สำนักพิมพ์ Deep

คำนำผู้แปล

‘เงือก’ เป็นสิ่งมีชีวิตลึกลับครึ่งคนครึ่งปลาแห่งท้องทะเล
ในตำนาน มีทฤษฎีและภาพจำหลากหลายเกี่ยวกับมัน บ้างก็ว่ามีรูปร่างหน้าตางดงาม มีเสียงร้องเพลงอันไพเราะ ร้องให้ออกมาเป็นไข่มุก บ้างก็ว่าเงือกเป็นปีศาจร้ายชอบล่อลวงกะลาสีและทำให้เรืออัปปาง เรียกได้ว่าเงือกเป็นทั้งสัญลักษณ์ของความงดงามและความน่ากลัวแห่งท้องทะเล แต่เงือกก็ยังเป็นสิ่งมีชีวิตที่ผู้คนชื่นชอบและให้ความสนใจ จนปรากฏในสื่อบันเทิงมากมายในฐานะ ‘ผู้หญิง’ หรือที่เรียกกันว่า ‘นางเงือก’ หญิงสาวสวยครึ่งคนครึ่งปลาที่ร้องเพลงอยู่ในทะเล

ไม่ว่าทฤษฎีและภาพจำเกี่ยวกับเงือกของทุกคนจะเป็นอย่างไร แต่สำหรับ ‘เดชาโรว’ ชายหนุ่มผู้หลงใหลความลึกลับของเงือก เขาออกเดินทางเพื่อทำวิจัยในมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ จนกระทั่งเขาได้พบ ‘อาการเส’ เงือกหนุ่มผู้หล่อเหลาและดูร้าย เดชาโรวคิดว่าการวิจัยครั้งนี้อาจจะเป็นการค้นพบครั้งยิ่งใหญ่ของเขา แต่ใครจะคิดว่ามันกลับเป็นจุดเริ่มต้นของการเดินทางอันยาวนานที่แทบมองไม่เห็นจุดสิ้นสุด นายเงือกที่เขาพบแทบจะลบล้างทฤษฎีทางชีววิทยาที่เขาเชื่อ นับตั้งแต่ได้พบกับ ‘อาการเส’ ชีวิตของเดชาโรวก็จมดิ่งลงสู่วังวนแห่งความรัก ราคะ การต่อสู้ การเอาชีวิตรอด

การหักหลัง แผนสมรู้ร่วมคิด และคำหลอกลวงนับไม่ถ้วน สุดท้ายมันก็ทำให้เขาตระหนักได้ว่าสัตว์ร้ายอย่างเงือกจะน่ากลัวมากกว่ามนุษย์ได้จริงหรือ

นิยายเรื่องนี้ไม่ใช่นิยายรักหวานแหววชวนยิ้ม จำเป็นต้องใช้วิจารณ์ญาณในการอ่าน แต่ผู้แปลรับรองได้ว่ามันจะเป็นเรื่องที่พิศพาผู้อ่านเข้าไปในคลื่นทะเล เชนิถุคลื่นลมที่ปั่นป่วนรุนแรงและเอาแน่เอานอนไม่ได้ อาจจะน่าหวาดเสียวและอันตรายในบางครั้ง แต่สุดท้ายก็จะจมดิ่งลงไปยังส่วนที่ลึกที่สุดของร่องสมุทร เพลิดเปลินไปกับความลึกกลับไร้จุดสิ้นสุด

หลังเตียนอี

Trigger Warning

นิยายเรื่องนี้เหมาะสำหรับผู้อ่าน “เฉพาะกลุ่ม” เนื่องจากมีการบรรยายถึงเหตุการณ์ดังต่อไปนี้

ตัวละครหลักมีความต่างของอายุ (Age Gap), เลือด (Blood), การกลายพันธุ์ (Body Modification), การกินเนื้อเพื่อนพันธุ์เดียวกัน (Cannibalism), การล่วงละเมิดทางเพศเด็ก (Child Sexual Abuse), ใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้ทำในสิ่งไม่อยากทำ (Coercion), ความตาย (Death), ลดคุณค่าความเป็นมนุษย์ (Dehumanization), การล่อลวงให้ยินยอมมีเพศสัมพันธ์ (Dub-con), เนื้อหารุนแรงมีการบรรยายถึงเลือด เนื้อเยื่อ อวัยวะภายใน (Gore), การใช้สารเสพติด (Drug), มีอคติหรือความคิดเป็นลบต่อรักร่วมเพศ (Homophobia), ทำให้ได้รับความอับอาย (Humiliation), การรวมประเพณีในหมู่ญาติ (Incest - ไม่เกี่ยวข้องกับตัวละครหลัก), การรวมประเพณีต่างสายพันธุ์ (Interspecies Sex), มีการกล่าวถึงความรุนแรงในเด็ก (Mentioned Child Abuse), มีการกล่าวถึงนาซีและสงครามโลกครั้งที่ 2 (Mentioned WWII and Nazi Germany), การกล่าวถึงการทดลองที่ผิดศีลธรรม (Mentioned Unethical Experimentation), การควบคุมจิตใจ (Mind-control), การมีเพศสัมพันธ์แบบกลุ่ม (Orgy - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), การมีเพศสัมพันธ์นอกสถานที่ไร้ฐาน (Outdoor), การ

ทำร้ายร่างกายและจิตใจ (Physical and Mental Abuse), มีเจตคติ
รังเกียจกลุ่ม (Prejudice), การเหยียดเชื้อชาติเผ่าพันธุ์ (Racism), การ
มีเพศสัมพันธ์โดยไม่ยินยอม (Rape/Non-con), การพูดจาส่อเสียด
ถึงเชื้อชาติ (Racial Slur), การล่วงละเมิดทางเพศ (Sexual Harass-
ment), การบรรยายถึงฉากมีเพศสัมพันธ์ชัดเจน (Sexually Explicit
Scenes), พลังเหนือธรรมชาติ (Supernatural), การมีเพศสัมพันธ์กับ
ผู้ที่มีอายุต่ำกว่าเกณฑ์ (Underage Sex), ความรุนแรง (Violence)

ศบอ.ย.บ.

หมายเหตุสำนักพิมพ์

นวนิยายแปลเรื่องนี้มีการใช้ภาษาปาก ภาษาสแลง และคำหยาบ
เพื่อความสมจริงตามยุคสมัยที่ปรากฏในเรื่อง
และเพื่อสะท้อนบุคลิกของตัวละคร
รวมถึงเพื่อให้ได้อรรถรสทางภาษาเท่านั้น
ผู้เขียน ผู้แปล และสำนักพิมพ์มิได้มีเจตนาด้าลบแต่ประการใด

ความตื่นเต้นมันพุ่งขึ้นมาจากกันขี้ของหัวใจอย่างน่าประหลาด
เมื่อกดูจะชอบสัมผัสจากมบุษยเหมือนกับโลมา
เขาแหวนลำคอขึ้นอย่างพิ้งพอใจ
มือที่วางอยู่บนแผ่นหลังผม
ก็เริ่มเลื้อยมาโอบเอวแล้วลูบไล้แผ่นหลังของผม
หางปลาสายราวกับกำลังแหวกว่ายอยู่ในตัวผม
ขณะเดียวกันก็ยกกันผมขึ้นแล้วสั่นเบาๆ

ผมไม่เคยคิดเลยสักนิดว่าการกระทำของผม
จะไปกระตุ้นอารมณ์ของเมือกเข้า
แค่เพราะเมื่อครู่ผมลูบมันเพื่อแสดงความเป็นมิตรเท่านั้น
แล้วก็เป็นผู้ชายเหมือนกับ
ซึ่งสำหรับเมือกแล้วก็คือตัวผู้ นั่นแหละ
หรือตัวผมมีกลิ่นหรือลักษณะพิเศษบางอย่าง
ที่ทำให้เมือกตัวนี้คิดว่าผมเป็นตัวเมีย

~~~~~

德萨罗人鱼

德萨罗人鱼

องก์ที่หนึ่ง

จับมือ

บทที่หนึ่ง

คืนวันที่ 17 เดือนกรกฎาคม ปี 1990

วันที่สามที่พวกเราถึงน่านน้ำแถบไอซ์แลนด์

ไรน์ใช้เรดาร์ค้นหาอยู่ในห้องควบคุมเรือ จนถึงตอนนั้นก็ยังไม่พบที่อยู่ของเจ็ท

ผมสงสัยเหลือเกินว่าเจ็ทจะอยู่รอดในน้ำที่มีอุณหภูมิเย็นจัดขนาดนี้ได้หรือไม่ แต่ไรน์ยืนยันกรานว่าเขาพบร่องรอยของเจ็ทในบริเวณนี้เมื่อปีที่แล้ว ซึ่งจากบันทึกพวกเรารู้กันดีว่าเจ็ทเป็นสิ่งมีชีวิตเขตร้อน แต่ผมก็ไม่อยากทิ้งความหวังไปแม้เพียงเล็กน้อย

ผมอยากเห็นเจ็ทตัวเป็น ๆ และผมหวังว่าชื่อและนามสกุลของผมจะสานต่อการสำรวจสิ่งมีชีวิตลึกลับที่ยังสำรวจไม่เสร็จสิ้นของนักชีววิทยาผู้ยิ่งใหญ่ได้

เมื่อผมเขียนไดอะรี่ถึงตรงนี้ ก็เหลือบมองไปยังหน้าต่างทรงกลมของเรือ

ด้านนอกมีมิติ ผมเห็นเพียงแสงสะท้อนอบอุ่นของโคมไฟ
ตั้งโต๊ะบนกระจกหน้าต่าง เงามสะท้อนโครงหน้าต่างผม ๆ ของผมพร้อม
เส้นผมและดวงตาสีดำสนิท ใบหน้าซูบซีดอย่างกับพวกเสพยาเกิน
ขนาด

ผมสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนจะยิ้มออกมา

ไรน์เคยบอกว่าบางครั้งผมก็หมกมุ่นอย่างกับคนบ้า ก็คงเป็น
แบบนี้จริง ๆ

เมื่อผมเขียนประโยคนี้อลงไป ทันใดนั้นปลายปากกาก็ครูด
กระดาษจนขาดเพราะความไม่สบายใจที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน
จังหวะนั้นเองก็มีเสียงโหวกเหวกดังมาจากข้างนอก...

“เจ้าหนูวอลเลซ! ออกมานี่เร็ว มีตัวอะไรอยู่ได้น้ำ!”

มือของผมสั่นระริก ร่างกายมีปฏิกิริยาตอบโต้ไวกว่าสมองพุ่ง
ตรงไปยังห้องควบคุมเรือ ก่อนจะบังเอิญชนกับโหนดที่เดินออกมา
พอดี เขารวบตัวผมทันทีแล้วชี้ไปยังจอมอนิเตอร์กล้องถ่ายได้น้ำแล้ว
พูดอย่างตื่นเต้น

“พระเจ้า! เดชาโรว เจ้าหนูวอลเลซของฉัน ดูสิ ฉันบอกแล้ว
ว่าตรงนี้มีเงือก นายน่าจะเชื่อฉันตั้งแต่แรก!”

ผมเบิกตากว้างพลางจับจ้องไปยังเงาร่างที่เคลื่อนไหวอยู่บน
จอมอนิเตอร์ ลมหายใจแทบหยุดไปชั่วขณะ เงาร่างนั้นเพริศบาง
ชัดเจน สิ่งที่แตกต่างกันไปจากฉลามและโลมาอย่างเห็นได้ชัดก็คือ
ร่างกายท่อนบนไม่มีครีบ แต่กลับมีแขนงออกมาเช่นเดียวกับ
มนุษย์

ใช่จริง ๆ ด้วย มันคือเงือกตนหนึ่ง

“ระ...รีบทอดแหสิ! ไรน์ คุณมัวรออะไรอยู่!”

ราวกับผมสะดุ้งตื่นจากฝันแล้วชกเข้าที่หน้าอกของไรน์ แต่เขากลับคว้าข้อมือผมไว้พลางหัวเราะ “นายคิดว่าฉันหัวช้าเหมือนนายหรือไง กลิ่นล่อฉลามของเราทำให้เงือกตนนี้ลึบสนอยู่ นายคิดว่ามันไม่หนีเพราะอะไรกันล่ะ”

“คุณนี่มัน!”

ผมรีบพุ่งไปยังดาดฟ้าอย่างรวดเร็วตั้งสายฟ้าแลบ เห็นพวกลูกเรือเปลี่ยนมาสวมอุปกรณ์ดำน้ำแล้วว่่ายลงไปทางแหไดน้ำ ที่แหจับปลา มีทุ่นเรืองแสง เมื่อกางออกเหนือผิวน้ำก็ไม่ต่างจากดวงดาวที่กระจาดกระจายอยู่บนท้องฟ้า พวกมันหายไปพร้อมกับลูกเรือที่ดำดิ่งลงไปใต้ผิวน้ำไร้คลื่น หัวใจผมก็ดำดิ่งตามลงไปด้วย เส้นประสาทตึงอย่างกับโดนอัดด้วยแรงดันน้ำ

นี่จะเป็นหนึ่งในการค้นพบทางชีววิทยาที่น่าอัศจรรย์ที่สุดใประวัติศาสตร์มวลมนุษย์

คิดถึงตรงนี้ก็ทำเอาผมแข็งทื่อไปหมด ได้แต่ยืนเขย่งอยู่บนเสากระโดงเรือ อยากจะดำลงไปพาเงือกตนนั้นขึ้นมาพร้อมกับเหล่าลูกเรือใจจะขาด

“ผ่อนคลายน้อย อย่าตกน้ำล่ะ!”

ไรน์ยิ้มร้ายอยู่ข้างหลัง น้องของผมถูกแขนเขารัดเอาไว้แน่น ผมตกใจมุกตลกของเขาจนร่างกายเอนไปด้านหลัง เขาคว่าคอเสื้อผมไว้อย่างว่องไว เราสองคนจึงล้มลงไปบนดาดฟ้า กันผมเกือบจะทับหน้าเขาอยู่แล้ว โชคดีที่ผมตัวเบาไม่จั่นคงทำต้งจมุกที่เขาภูมิเอนักหนาหักอย่างแน่นอน

“เฮ้พวก ไม่ต้องอยากจับกันผมขนาดนี้ได้มั้ง”

ผมลุกขึ้นยืนพร้อมส่งยิ้มตาหยีให้เขาอย่างซุกซน แต่ไรน์กลับยืนตัวกับพื้นคาดฟ้าอย่างไม่เริ่หระพลางยิ้มยียวน

“พูดในมุมชีวิตวิทยา กันสวยดีมาก รสชาติถ้าได้ลองก็คงไม่แย่นอกจากเงือกแล้วก็ถือเป็นอีกหนึ่งการค้นพบที่ยิ่งใหญ่ในค่าคืนนี้”

“เขาคุณก็แข็งใช้ได้เลย” ผมเตะเขาเขาแล้วแยกเขี้ยวจนเห็นฟันขาวเรียงราย

วิชาที่ต่อมาเสียงคลื่นกระทบใต้ท้องเรือก็ดึงความสนใจของผมไปทั้งหมด ผมคุกเข่าข้างเสากระโดงมองแห่ที่ถูกเรือลากขึ้นเขวนเอาไว้ตาไม่กะพริบ แห้จับปลาพันกันยุ่งเหยิงทอร่างเปือกขึ้นที่เดินไปมาราวกับฉลามที่ถูกจับได้ไว้ข้างใน

เงือกตนเดียวที่ถูกค้นพบในประวัติศาสตร์ของมนุษย์คือเงือกหางแดงในมหาสมุทรอินเดีย แต่ตนนี้ต่างออกไป มันมีหางสีดำแต่ก็ไม่ดำสนิท ไม่รู้เป็นเพราะแสงสะท้อนจากผิวน้ำหรือเปล่าที่ทำให้เห็นเป็นสีน้ำเงินเข้มแต่มีสีแดงตรงปลายเหมือนกับดอกไม้ไฟ สีแดงนั้นดูน่ากลัวราวกับเลือดที่เปื้อนบนนมมีด

ไม่รู้จะทำไมจู้ๆ ลูกตาผมก็เจ็บราวกับถูกแทงขึ้นมากะทันหันในใจรู้สึกถึงบางอย่างที่ไม่ชัดเจน นึกถึงตำนานที่คุณชินอิจิ ผู้อาวุโสที่ศึกษาเงือกมานานห้าสิบปีเคยเล่าตอนที่ไปทำวิจัยที่โอกินาวะเมื่อหลายปีก่อนได้วาง ๆ

นี่คือสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่า ‘เงือกราตรี’ มันมีหางสีดำประกายน้ำเงินแซมแดงเหมือนกับที่ผมเห็นตรงหน้า ขณะเล่าเขามีสีหน้าหวาดระแวงและตื่นกลัว บอกเพียงสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ น่ากลัวกว่าฉลาม-เสือ ความน่ากลัวไม่ได้อยู่ที่พลังโจมตีแต่เป็นพลังประหลาดที่มันมี

ติดตัว เขาเตือนผมว่าหากพบเงือกประเภทนี้ก็อย่านำขึ้นฝั่งมาทำวิจัยเหมือนกับเงือกหางแดง ไม่อย่างนั้นความโชคร้ายที่คาดไม่ถึงจะเข้ามาหา

‘อสูรร้ายจากนรก’ เขาอธิบายไว้แบบนั้น

แต่ผมไม่ใช่คนญี่ปุ่น อีกทั้งยังไม่เข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น ดังนั้นจึงเข้าใจความหมายของคำคำนี้เพียงครึ่งเดียว ได้แต่คาดเดาว่ามันคงคล้าย ๆ กับผีร้ายของจีน ไม่ก็ปีศาจร้ายฝั่งตะวันตกละมัง

ในการพูดคุยครั้งนั้นคุณชินอิจิไม่ได้บอกผมว่ามันน่ากลัวอย่างไร เพียงแต่จบการสนทนาด้วยเสียงซู่อย่างลึบ ๆ รวากับว่าหลีกหนีการชักใช้ และการไปเยือนของผมในปีที่สองที่ผมไปโอกินาวะ เขาปฏิเสธผมอีกครั้งด้วยข่าวการเสียชีวิตของเขาและปรีศานายังคงอยู่ในความทรงจำของผมตลอดไป

ตอนนี้ตำนานที่ว่าอยู่ตรงหน้าผมแล้วจริง ๆ

ไม่ว่าจะมีคำเตือนจากคุณชินอิจิหรือไม่ สำหรับผม... นักชีววิทยาจอมหมกมุ่นอย่างผมก็ถือว่าเงือกเป็นสิ่งที่ล่อลวงให้ยอมเข้าหาความตายอยู่แล้ว

เมื่อยกมันมาติดตาดีแล้วปล่อยลงแท็งก์น้ำ หัวใจผมรวากับจะหยุดเต้น ผมค่อย ๆ คุกเข่าก่อนจะฉีดยาสลบไปที่หางของมันด้วยปริมาณที่เหมาะสมโดยได้รับความช่วยเหลือจากลูกเรือ จากนั้นก็ใช้ความกล้าลุดไปตามสัดส่วนของหาง เกล็ดเล็ก ๆ อันเย็นเฉียบบนหางให้สัมผัสที่ต่างจากปลาทั่วไป มันลื่นและละเอียดกว่าผิวโลมาเสียอีก ถึงขนาดที่...ให้ความรู้สึกที่ใกล้เคียงกับผิวหนังมนุษย์ เหมือนกับขามนุษย์ที่ถูกแรปด้วยฟิล์มบาง ๆ ชั้นหนึ่ง

ผมตกใจกับความคิดดังกล่าว มือแตะไปโดนส่วนปลายโดย

ไม่ตั้งใจ ความเจ็บแปลบพลันแล่นขึ้นมาที่นิ้วผม แปลกใจมากที่พบว่าหางของมันเป็นหนาม ครีบหางทรงสามเหลี่ยมคมกริบราวมิดจริง ๆ เลือดไหลออกมาจากง่ามนิ้วของผมแล้วหยดลงที่เกล็ดก่อนจะหายไปใตริบตาราวกับโดนดูด

ทันใดนั้นเงือกก็ตื่นพราดรุนแรง หางโค้งงอของมันตัวดำเข้าใส่ผม พยายามจะรัดข้อเท้าของผมราวกับงูยักษ์ ขนาดลูกเรือหลายคนก็ยังคงควบคุมมันไม่อยู่

ผมล้มลงก้นจ้ำบ้ำกับพื้นดาดฟ้า ตัวแข็งทื่อ ตกตะลึงราวกับต้องมนตร์

“เจ้าที่ม นายโง่หรือเปล่าเนี่ย”

โธ่ดิ้งผมขึ้นจากพื้นแล้วลากไปอีกด้าน ก่อนจะเหยียบลงบนทางที่กำลังโจมตีผมแล้วฉีดยาสลบที่เหลืออยู่เข้าไปอย่างรวดเร็ว

“อย่า! นั่นมันปริมาณสำหรับฉลามเลยนะ ถ้าโอเวอร์โดสมันอาจตายได้นะ!” ผมร้องอย่างตกใจ เมื่อเห็นหางปลาสงบลงอย่างรวดเร็วผมก็ตื่นออกมาจากแขนของโธ่อย่างตื่นตระหนก แล้วรีบไปแกะแหออกจากร่างของมันทันที

มือผมสั่นอย่างควบคุมไม่ได้ ความตื่นเต้น ความดีใจ และความกลัวที่ปะปนอยู่ในความทรงจำทำให้เคลื่อนไหวช้าลง เมื่อดึงแหออกจากหัวของเขาจนเผยให้เห็นร่างทั้งร่าง ผมก็ตัวสั่นเสียจนต้องถอยออกมาตั้งหลักหนึ่งก้าว

นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้เห็นเงือกตัวเป็น ๆ

เขาแตกต่างจากซากศพและโครงกระดูกในภาพถ่ายโดยสิ้นเชิง หากไม่เห็นหางและใบหูแหลม ๆ เขาก็ไม่ต่างจากคนคนหนึ่ง

เขานอนขดตัวอยู่ตรงนั้น ใบหน้าหันไปอีกข้าง เส้นผมสีเงิน

ยวง (ที่ผมไม่รู้ว่าจะควรจะเรียกว่าเส้นผมหรือไม่ก็เถอะ) เปียกขึ้นลู่มาที่ลำคอจนมองไม่เห็นหน้า เห็นแค่เพียงสันกรามคมชัดเท่านั้น จากเลี้ยวหน้าแล้วเขาคงหน้าตาดีใช้ได้ แน่ใจว่านั่นไม่ใช่สิ่งที่ผมสนใจ สายตาของผมเลื่อนลงไปข้างล่าง กล้ามเนื้อที่หลังเหยียดตรงและยืดหยุ่นได้ดีราวกับเป็นสายธนูเต็มไปด้วยความรู้สึกเช่นสัตว์ร้ายได้น้ำ ถึงกับทำผมสงสัยว่าจู่ๆ มันจะกระโดดขึ้นมากัดคอผมเหมือนกับฉลามหรือไม่

ดูๆ ไปแล้วเจ้าตัวนี้ก็คือเงือกที่มีท่อนบนเป็นชายหนุ่มร่างกำยำคนหนึ่ง ผมเคยคิดว่าเงือกไม่มีเพศตายตัวและจะเปลี่ยนเพศเฉพาะตอนผสมพันธุ์เหมือนปลาไหล แต่ความย้อนแย้งนี้ได้ลุ่มลึกลงสมมุติฐานของผมโดยสิ้นเชิง

สายตาของผมสำรวจแถวๆ ท้องน้อยของเขาโดยไม่รู้ตัว ตรงนั้นมีบางอย่างงู้นขึ้นมาจริงๆ เพียงแต่มันถูกห่อหุ้มด้วยเกล็ดที่ออกขึ้นตามกล้ามเนื้อข้างลำตัวและมีช่องว่างเล็กๆ บริเวณหัวหน้า

ดูท่าส่วนนี้จะมีโครงสร้างคล้ายระบบสืบพันธุ์ของโลกา ที่มีเพียงตอนผสมพันธุ์เท่านั้นที่แข็งตัวเหมือนอวัยวะสืบพันธุ์ของมนุษย์

แต่เงือกมีระบบสืบพันธุ์และกระบวนการสืบพันธุ์เช่นเดียวกับมนุษย์หรือไม่กันนะ

ความสงสัยบังเกิดขึ้นในใจอย่างมิอาจควบคุม ผมจึงหยิบไฟฉายที่เหน็บอยู่กับเอวออกมา คิดจะตรวจดูเขาอย่างคร่าวๆ ที่นี้เมื่อส่องแสงไฟฉายไปที่หัวของเขาขณะที่ผมกำลังโน้มตัวลงไป จู่ๆ เขาก็ขยับตัว แม้จะเพียงเล็กน้อยแต่ผมก็ติดตัวออกมาอย่างระมัดระวัง ไรน์มายืนขวางหน้าผมเพื่อป้องกันไม่ให้ฟายนั้นโจมตีเข้า

มากะทันหัน

แต่เงือกกลับไม่ได้เคลื่อนไหวอะไรมากไปกว่าเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยเท่านั้น ผมเบียดอยู่กับช่องว่างเล็กๆ ทำให้มองเห็นเสี้ยวหน้าของเขาได้ ได้เปลือกตาของเขามีเส้นขนเล็กๆ คล้ายขนตาหนึ่งชั้น ทว่าสีอ่อนราวกับก้างปลา ดวงตากลับมีสีเข้มดูมืดมิดและลึกล้ำไว้กั้นบึงราวกับคลื่นใต้น้ำที่ลอยอยู่ในทะเลลึก อีกทั้งยังว่างเปล่าไร้ซึ่งแววตา

แต่ผมกลับรู้ว่าเขากำลังจ้องผม หรือเรียกได้ว่ากำลังประเมินผมอยู่

ผมขนลุกชู่ จากประสบการณ์การเป็นนักชีววิทยา ผมมั่นใจว่าสายตาแบบนั้น...คือเขากำลังมองผมเป็นเหยื่อ

บทที่สอง

เช้าตรู่วันที่ 17 เดือนกรกฎาคมปี 1990

ผมต้องหยุดการศึกษาเงือกตนนั้นไปก่อนตามคำห้ามปรามของโรนั้ จากข้อมูลเท่าที่ทราบ เงือกเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมที่เฉลียวฉลาดเช่นเดียวกับโลมา หากโดนจับขังโดยไม่มีมาตรการรักษาความปลอดภัยที่มีประสิทธิภาพ สิ่งมีชีวิตประเภทนี้อาจจะต่อต้านด้วยวิธีสุดโต่ง เช่น ฆ่าตัวตาย

เงือกตนนี้มีค่ามาก ผมไม่มีทางยอมให้ชีวิตของมันต้องตกอยู่ในสภาวะเสี่ยงอันตราย

ต่อให้ตัวเองต้องเป็นฝ่ายเสี่ยงเองก็ตาม

ผมเขียนไดอะรี่ทีละคำ มุ่งมันเด็ดเดี่ยวเหมือนหลายมือที่คมชัดบนกระดาษ แต่ความคิดกลับยังติดอยู่กับดวงตาสีเข้มคู่นั้นของเงือกไอลีเยนยังคงแผ่ซ่านอยู่บนสันหลังไม่จางหาย

ก่อนรุ่งสางวันนี้ผมจะเริ่มแผนฝึกมันให้เชื่องเหมือนกับที่ทำ

กับโลมาที่เกิดตามธรรมชาติ แม้ตอนนี้จะยังไม่แน่ใจว่าเจ็อกมีไอคว
 ลักเท่าไร แต่ผมก็อยากลองสื่อสารกับมันก่อน หวังว่ามันจะคลาย
 ความระแวดระวังที่มีต่อผมลง...

ก็อก ๆ ๆ

จู่ ๆ เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

“เดชาไรว?”

นั่นคือเสียงของไรน์ ผมปิดไดอะรีแล้วยัดไว้ชอกเตียงเพื่อไม่
 ให้เขาพบมัน หากไรน์เจอแผนการนี้เข้าละก็เขาต้องหยุดผมอย่าง
 แน่นนอน ไรน์คิดเสมอว่าเจ็อกเป็นสิ่งมีชีวิตที่เกิดมาพร้อมความ
 กระจายเลือด ยากจะฝึกให้เชื่องเหมือนกับฉลามขาว ทำได้แค่เฝ้า
 สังเกตการณ์เท่านั้น อีกอย่างไรน์เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของผม ระดับ
 ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ลึกลับ (Cryptozology) ของเขาลึกซึ้งกว่าผม
 มาก ผมจึงไม่มีทางโน้มน้าวให้เขาละทิ้งความคิดแบบนี้ไปได้

เมื่อยัดไดอะรีลงไปใบบ ไรน์ก็เปิดประตูเข้ามาบ๊ีบ ผมนอน
 หายบนเตียง หรีตามองเขาเดินเข้ามาก่อนจะหลับตาแน่นแก้งทำ
 เป็นหลับ

เขาโน้มตัวลงมา เกร่างทอดลงมาจากกกลางอากาศ

“ไม่ต้องมาแก้งหลับ เมื่อกี้ฉันได้ยินเสียงนายขึ้นเตียง”

ผมหลับตาไม่สนใจเขา ทำปากแฉับ ๆ ทำทางเหมือนกับกำลัง
 จมดิ่งในห้วงนิทรา เหมือนเขาจะอดทนรออยู่พักหนึ่งก่อนจะคว้ามือ
 ข้างที่บาดเจ็บของผม จังหวะที่ผมสงสัยว่าเขาจะทำอะไรก็รู้สึกเย็น ๆ
 ที่ปลายนิ้ว ความปวดแสบปวดร้อนแล่นปราดมาถึงหัวใจ ผมเกือบ
 จะกรีดร้องแล้วแต่ตัวขึ้นมาจากเตียง พอลืมตาขึ้นก็เห็นว่าเขาใช้สำลี
 ชุบแอลกอฮอล์จุ่มที่แผลของผม!

“ใจร้าย! นี่คุณกะจะให้ผมเจ็บจนตายเลยหรือไง”

ผมถลึงตาแยกเขี้ยวใส่เขา แต่แขนยังถูกจับไว้แน่น ไรน์ไม่แม้แต่จะมองผมด้วยซ้ำ แคंपรายตามองอย่างไม่สนใจใยดี แวดตาดูเยื่อหยิ่งน่าสะพรึงกลัวขณะเข็ดแผลซ้ำ ๆ ผมกัดฟันทำเป็นไม่สนใจ แต่ที่ขมับกลับมีเหงื่อผุดออกมา

ไรน์ชอบแกล้งผม มันเป็นหนึ่งในความสุขที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของการเดินเรืออันแสนยาวนานและน่าเบื่อนี้

‘เดี๋ยวดีเดี๋ยวร้าย โรคจิตชะมัด’

ผมด่าในใจแรง ๆ ไปทีหนึ่ง จังหวะที่เริ่มตาลาย สำลึก็ถูกดึงออกไป ผมถอนหายใจอย่างโล่งอกก่อนจะเอนกายพิงขอบเตียง ไรน์ยังคงจับมือผมไว้ ไม่ใช่แค่ไม่ยอมปล่อยแต่ยังดึงผมเข้าไปใกล้ขึ้น ริมฝีปากแทบจะแตะปลายจมูกของผม ก่อนจะขู่เสียงเบา “อย่าเสี่ยงเข้าใกล้เงือกกลับหลังฉันเด็ดขาดเดชาโรว ไอ้โรคอยู่ไม่สุขเข้ากระดูกของนายกำเริบแล้วสินะ ฉันมองตานายวันนี้ก็รู้แล้วว่าไม่ปกติ”

ผมตกใจจนเหงื่อเย็นผุดขึ้นที่หลังโดยไม่ทันตั้งตัว จมูกอบอวลไปด้วยกลิ่นฉุนของซิการ์จากตัวเขา แม้กระทั่งการหายใจก็ยังช้าลง “ผมเปล่า! ผมรู้ว่าเงือกตัวนั้นก้าวร้าวแค่ไหน เฮ้ ผมก็กลัวเจ็บกลัวตายเป็นนะ...”

ผมสะบัดมือข้างที่โดนบีบจนแดงแล้วมองเขาด้วยสีหน้าหวาดกลัว แต่อาการร้อนตัวกลับตีขึ้นมาจุกอยู่ที่ลำคอ

ลูกกระเดือกของไรน์ขยับอย่างเหยียดหยามต่อหน้าผม ก่อนจะทำเสียงฮึดฮัดจากโพรงจมูก

“นาย...กลัวตายด้วยเหรอเดชาโรว ฟอนักผจญภัย”

ผมรีบพยักหน้ารับ

มีค้อยๆ คลายออก ผมถอนหายใจอย่างโล่งอก แต่มืออีกข้างของเขากลับโอบหลังผมแน่น เขาใช้ร่างกายที่แข็งแรงกว่าดันผมขีดผนังอย่างง่ายดาย ผมเกือบคิดว่าเขาจะบีบคอผมให้ตายเสียแล้ว แต่เขาแค่ก้มลงมากกระซิบข้างหูผมเท่านั้น

“เดชาโรว ถ้าฉันจับได้ว่านายแอบไปทำเรื่องไร้สาระโดยพลการละก็ ฉันจะปล้ำนายซะ พวกลูกเรือฉันก็เป็นคนจ้าง...”

ผมคิดในใจ ‘พระเจ้า ยิ่งฟังก็ยิ่งตลกเป็นบ้า’

ไรน์ ใ้หมอนี่มันปากไม่มีหยุด พวกลูกเรือเองก็ชอบเล่นมุขตลกหยาบคาย แต่หลายเดือนมานี้ผมใช้ชีวิตเหมือนคนเถื่อนจนชินไปนานแล้ว ผมยังต้องกลัวมุขตลกไร้สาระแบบนี้อีกแหมะ

ผมเงยหน้าเล็กน้อยจนปลายจมูกชนกับเขา ก่อนเอ่ยปากหยอกล้อ “ถ้าคุณปล้ำผมเสร็จ ผมก็จะได้ไปศึกษาเงือกตัวนั้นใช้ไหม ถ้างั้น...ก็แล้วแต่เลย”

เขาผงะไปครู่หนึ่ง คงคิดไม่ถึงว่าผมจะตอบกลับด้วยคำพูดไร้สาระแบบนี้ ดูท่าเขาจะโกรธเล็กน้อย มือที่อยู่บนหลังยิ่งกระชับแน่นขึ้นแล้วเลื่อนมาที่บั้นท้ายของผมก่อนจะดึงทิ้งเข็มขัดของผม เดิมทีผมคิดว่าเขาแค่ล้อเล่นจึงแก้งัดขึ้นพอเป็นพิธี แต่สะโพกก็ดันไปชนกับส่วนนั้นของเขาพอดี

ร่างกายผมแข็งทื่อทันที

สิ่งนั้นที่อยู่ใต้ท้องน้อยของไรน์แข็งขึ้นมาแล้ว แถมยังทิ่มผมอีก

ให้ตายเถอะ คนที่เป็นทั้งคูหุและอาจารย์ของผมเป็นเกย์ แหม ตอนนี่ยังมีอารมณ์กับผมที่เป็นนักเรียนของเขาอีก!

เมื่อคิดถึงความใกล้ชิดที่มีมาตลอดหลายเดือนกับเขา ผมก็

กระโดดออกจากเตียงจนหัวไปชนกับราวกัน ก่อนจะถอยกรูดไปอีกด้านพลงซุสามนิ้วด้วยสีหน้าซีดเผือด “โอเค ๆ ๆ ผมสาบานต่อหน้าพระเจ้าเลยว่าจะไม่มีวันไปแตะต้องเงือกตัวนั้นโดยไม่ได้รับอนุญาตเด็ดขาด!”

โรนั้ยันแขนกับเตียงอย่างเกียจคร้าน เขาเหลือบมองผมอย่างแคลงใจ ขายาวสองข้างกางออกอย่างไม่คิดปิดสิ่งที่กำลังตั้งตระหง่านอยู่กลางเป้ากางเกงยีน

ผมเกาแก้มที่ร้อนผ่าวเล็กน้อยก่อนจะกัดฟันเล่นมุขเพื่อบรรเทาความอับอาย “ยาวไม่ใช่เล่นนะเนี่ย ใหญ่กว่าขาของผมอีก”

โรนั้ย้มหน้ามอง เจาผมหน้าม้าเฉียดผ่านมุมปากที่เหยียดเป็นเส้นโค้งแฝงนัยลึกลับซึ่ง อากาธาหันหน้าชนลูกฟุ้งขึ้นมาตั้งแต่ได้เท่าผมผืนใจตีบประตูดอกแล้ววิ่งหนี ทางตาเห็นโรนั้ย่ลุกขึ้นจากเตียงผมแล้วเดินออกไปในที่สุด

โรนั้ย่อาจคิดว่าขู่ผมสำเร็จแล้วจึงไม่ได้คุกคามผมต่อ แต่น่าเสียดายที่ผมเป็นคนไม่เชื่อในพระเจ้า ไม่ศรัทธาในศาสนาใด ๆ ที่สาบานไปก็แค่การแก่งัดตีหน้าซื่อเท่านั้น

คืนนั้นผมนอนไม่หลับทั้งคืน รอเวลาที่เรือทิ้งลำไว้ความเคลื่อนไหวเงียบ ๆ อาศัยจังหวะที่แม้แต่ลูกเรือเฝ้ายามก็ยังงีบหลับหยิบแบ่งไฟกับอุปกรณ์เล็ก ๆ ที่พอจะใช้ได้ออกมา อย่างเช่นเครื่องตรวจจับเสียงสะท้อนอันเล็ก ๆ กับกล้อง DV กันน้ำ

ผมสื่อสารกับสิ่งมีชีวิตหลากหลายสายพันธุ์สำเร็จ ของพวกนี้จึงล้วนเป็นอุปกรณ์เสริมที่มีความจำเป็นอย่างมาก

อย่างไรก็ตามสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ประสบการณ์การมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งมีชีวิตอื่นของตัวผู้สื่อสารเอง

**เข้ามิตเวลา 02:11 น. ช่วงเวลาที่มนุษย์อยู่ในสภาวะ
อ่อนเพลียที่สุด**

ผมมองนาฬิกาดิจิตอลที่ข้อมือ และซ่อนตัวอยู่ในความมืดราวกับเมียร์แคดที่ปราดเปรียว หลังจากหลบเลี่ยงตำแหน่งที่มองเห็นได้จากหอสังเกตการณ์แล้วผมก็แอบเข้ามาที่ใต้ท้องเรือได้สำเร็จ

เมื่อเปิดประตูใต้ท้องเรือออก แท็งก์น้ำทรงกระบอกซึ่งกำลังเปล่งแสงสีเขียวในความมืดปรากฏขึ้นในครรลองสายตา ผมชูแท่งเรืองแสงขึ้น มองหาร่างเปรี้ยวท่ามกลางพีชน้ำเทียม เจือกลอยตัวอยู่ด้านบนเงียบ ๆ ทำให้เห็นโครงหน้าที่ก้มลงมาท่ามกลางกลุ่มผมที่สยายออกอย่างชัดเจน ราวกับภูตราตรีที่จะลงมาปรากฏวิญญานของผมได้ทุกเมื่อ

ผมสูดลมหายใจลึก พยายามควบคุมอะดรีนาลินที่พุ่งพล่านไม่หยุดก่อนเดินขึ้นบันไดวนรอบแท็งก์ช้า ๆ ทว่าหัวใจกลับเต้นแรง

ผมก้าวขึ้นบนแท็งก์น้ำที่ละก้าว ขนาดตั้งใจย่อ่งเข้าไปประชิดตัวเจือก เขาก็ดูไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้ ยังคงพึงระจกเงียบ ๆ ราวกับหลับลึกโดยไม่มีกรบองกันตัวใด ๆ แม้ว่าเราจะอยู่ห่างกันเพียงระจกกันเท่านั้น

ผมรักษาจังหวะการเคลื่อนไหวของตัวเองอย่างระมัดระวังท่าที่หนึ่งสงบของเจือกทำให้ผมบันทึกการสังเกตการณ์ได้สะดวก ผมวางแท่งไฟไว้ข้างตัว กดเปิดโหมดถ่ายภาพกลางคืนที่กล้อง DV แล้วแนบกายไปกับผนังด้านนอกแท็งก์ เริ่มบันทึกภาพมุมมองต่าง ๆ ตั้งแต่หัวจดหาง ในน้ำมืดแสงสลัว หางยาวเปรี้ยวของเจือกคดเคี้ยวเหมือนงูยักษ์ มีกลุ่มพีชน้ำล้อมรอบครีบหางที่มีลักษณะคล้ายปีกสามครีบซ้อนทับกันราวกับก้อนควันดำที่หมึกพ่นออกมา

ผมอดจินตนาการไม่ได้ว่าตอนที่เขาปรากฏตัวในท้องทะเล คงต้องดูลึกลับและน่าสะพรึงกลัวเหมือนกับเงาจากนรกแน่ ๆ

มีเพียงท่อนล่างที่ไม่สามารถวัดได้อย่างแม่นยำ ทำได้เพียงกะความยาวคร่าว ๆ จากสายตาคาดว่าน่าจะประมาณสามเมตร เมื่อรวมกับท่อนบนแล้วก็ใกล้เคียงกับฉลามเสือโตเต็มวัย ไม่รู้ว่าแรงโจมตีจะมีมากพอกันหรือไม่

พอคิดแบบนี้ผมก็ปรับมุมกล้องถ่ายไล่ขึ้นไปจากหาง ในกล้องปรากฏแผ่นหลังของเงือก ตอนที่อยู่บนดาดฟ้าผมมองแค่แวบเดียวเลยรู้สึกว่าการที่ท่อนบนไม่ได้แตกต่างจากมนุษย์ ตอนที่พอมาสังเกตดี ๆ ถึงพบว่าผิวหนังของเงือกมีสสารเรืองแสงชั้นหนึ่งเหมือนกับผิวหนังเบลูกาที่ผมเคยเห็น แสงมัว ๆ อยู่กลางสีครามทำเอาผมรู้สึกไม่สมจริงอยู่มากไปครู่หนึ่ง

การมีอยู่ของเงือกไม่เพียงเหมือนกับภาพลวงตา แต่ยังทำให้ผมสงสัยว่าสถานที่และสถานการณ์ในตอนนี้เป็นภาพหลอนที่เกิดขึ้นจากฝันหรือเปล่า

เงือกเป็นสิ่งมีชีวิตของโลกนี้หรือไม่ หรือได้ทะเลจะเชื่อมกับอีกดวงดาวที่เราไม่รู้จัก

ผมส่ายหัวบังคับให้ความคิดเพื่อแจ้อกลับมาอยู่ในหลักเหตุผลบ้างจริง ทำไม่ถึงคิดเรื่องพวกนี้ได้ล่ะ หากไรนั้ได้ฟังความคิดของผมตอนนี้คงหัวเราะเยาะที่ผมหมกมุ่นกับสมมุติฐานไร้สาระอย่างแน่นอน

เงือกก็อยู่ตรงหน้าจริง ๆ แล้วไม่ใช่หรือไง คิดเพื่อแจ้ออะไรวะเนี่ย!

ผมตำหนิตัวเองในใจก่อนเพิ่งสายตามองผิวหนังของเขาอีก

ครั้ง มันจะต้องเป็นเมือกป้องกันชนิดหนึ่งแน่ๆ เพราะเหตุนี้เมื่อเงือกอยู่ในน้ำจึงไม่เหมือนกับมนุษย์ที่แช่น้ำไปนานๆ ผิวหนังก็จะเกิดรอยเหี่ยวย่นน่าเกลียดและอ่อนแอ ผิวหนังของพวกเงือกดูเรียบลื่น บางที่อาจจะแข็งแรงพอๆ กับผิวฉลามเลยก็ได้

คิดแล้วผมก็อยากสัมผัสผิวเงือกด้วยมือตัวเอง แต่ตอนนั้นเองที่จู่ๆ ผมก็พบความผิดปกติในกล้อง DV

แขนเรียวยาวดูแข็งแรงของเงือกมีบาดแผลขนาดใหญ่อยู่ แม้ไม่มีเลือดออกแต่ผิวหนังชั้นนอกกลับเปิดออกเผยให้เห็นเนื้อสีขาวด้านในมีรอยฟื่นน่ากลัว ดูท่าจะเป็นฝีมีฉลาม

เส้นประสาทผมเต้นตุบๆ ขึ้นมาทันที ให้ตายเถอะ ทำไมถึงไม่สังเกตเห็นให้เร็วกว่านี้ละ เขาอาจจะอ่อนแอมาก ไหนจะโดนฉิดยาสลบอีก มิน่าล่ะถึงได้แน่นิ่งมาตลอดแบบนี้!

ตอนนั้นผมอดคิดไม่ได้ว่าโชคดีเหลือเกินที่พกอุปกรณ์ปฐมพยาบาลมาด้วย ก่อนจะรีบเก็บกล้อง DV แล้วปีนขึ้นไปบนแท็งก์น้ำ บางทีการกระทำของผมอาจจะเอะอะเกินไปหน่อย ขณะเดียวกันนั้นผมก็เหลือบไปเห็นเงาอันคดเคี้ยวจากข้างล่างซึ่งลอยตามผมขึ้นมาอย่างเงียบเชียบ

เงือกอยู่ใต้เท้าผม ข้อเท็จจริงนี้ทำให้ผมสุดลมหายใจเข้าลึก โดยไม่รู้ตัวขณะมองลงไปข้างล่าง

ตอนนี้ผมอยู่บนแท่นโลหะครึ่งวงกลมที่ผู้ดูแลเอาไว้อยู่ในอาหาร เมื่อมองผ่านรูเล็ก ๆ ก็เห็นแสงกระทบจากคลื่นแต่มองไม่เห็นเงาเงือกอยู่ไหน

ฐู่... ฐู่...

เสียงคลื่นซัดดังมาจากข้างล่าง แสงสว่างนั้นพลันมืดลง สีเข้ม

บางอย่างที่แตกต่างจากแสงสะท้อนของน้ำเฉียดผ่านไป เงือกว่ายน้ำไปอีกฝั่งหนึ่งของแท่นหิน...

นั่นคือประตูกระจกใสนอกราวกัน เป็นช่องทางเดียวที่คั่นกลางระหว่างใต้น้ำกับโลกภายนอก

ผมเองก็ไม่อยากเสี่ยงเปิดประตูที่อาจพาอันตรายเข้ามา แต่ตอนนี้ดูเหมือนจะไม่มีวิธีที่ดีกว่านี้ในการรักษาบาดแผลของเงือก ผมไม่อยากให้เขาติดเชื้อตาย

ผมจับปืนยาสลบที่เหน็บไว้ที่เอว เหยื่อเม็ดเล็กผุดขึ้นกลางฝ่ามือ ความกังวลที่อยู่ส่วนลึกทำเอากระวนกระวายไปหมด

‘นี่เป็นครั้งแรกที่จะได้เผชิญหน้ากับเงือกตัวเป็น ๆ อย่างปลอดภัยเดชาโรว ใจเย็น ใจเย็นไว้’

ผมเตือนตัวเองแบบนี้ขณะเดินออกจากรั้วกันที่ละก้าว จ้องมองเงาที่เหมือนกับฝันร้ายใต้ผิวน้ำ ก่อนจะเอื้อมมือออกไปจับที่จับประตูกระจกแล้วออกแรงผลักซ้ำ ๆ แง้มประตูเปิดออกให้กว้างพอสำหรับแค่คนคนเดียวเท่านั้น

การทำแบบนี้แม้ว่าเงือกจะทำร้ายผมขึ้นมาจริง ๆ ก็จะถูกจำกัดด้วยพื้นที่คับแคบ ทั้งยังช่วยให้ผมหลบเลี่ยงและโจมตีกลับได้อีกด้วย

ผมคุกเข่าลงข้างหนึ่ง สายตาจับจ้องเงาร่างของเงือกที่กำลังว่ายน้ำขึ้นมาจากน้ำลึก ลมหายใจติดขัดราวกับกำลังจมน้ำ สถิติของผมยังดีอยู่แต่สมองกลับสับสนเพราะความตื่นเต้นและความประหม่า

ในขณะที่ศีรษะของเงือกโผล่พ้นน้ำ สถิติรับรู้ของผมว่างเปล่าไปชั่วขณะ กระทั่งครึ่งท่อนบนของเขาโผล่ออกมาจากประตูและหยดน้ำกระเด็นใส่หน้าผมถึงเพิ่งรู้สึกตัว แต่สมองยังเชื่องช้าราวกับ

ถูกมนตรีสะกดให้ลืมว่าตัวเองมาทำอะไรที่นี่ สายตาจับจ้องไปยัง ดวงตาสีเข้มที่ซ่อนอยู่ใต้เส้นผม

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับสัตว์ร้ายสิ่งที่ควรทำคือหลบตาพวกมัน ไม่อย่างนั้นพวกมันก็จะคิดว่าเป็นการยั่วแหย่และนำไปสู่การโจมตี สิ่งนี้วนเวียนอยู่ในหัวผมในตอนนี้อย่างชัดเจน ผมพยายามหลบตาแต่ก็ไม่อาจจะสายตาไปจากใบหน้าที่น่าประหลาดแวบ ๆ ท่ามกลางผืนน้ำ สีครามได้เลย

นั่นคือใบหน้าที่ผมเองก็อธิบายไม่ถูก

มันไม่ได้สวยงามขนาดที่เล่าลือกัน แต่ก็ต้องยอมรับว่าสวยงามกว่ามนุษย์คนอื่นที่ผมเคยพบ โครงหน้าคมชัดผสมผสานความคลาสสิก ได้อย่างสมบูรณ์แบบ หากใบหน้าแบบนี้อยู่ในร่างของมนุษย์ผมคงคิดว่าเขาเป็นทหารรัสเซียที่เป็นสายเลือดราชินิกุลแน่ ๆ

แต่ผมกลับคิดคำชมสวยหรูไม่ออกสักคำ สิ่งที่ลอยเข้ามาในหัวมีเพียงสิ่งที่คุณชินอิจิพิมพ์ออกมาด้วยความหวาดกลัว

ชั่วร้าย

ดวงตาที่อยู่ลึกลงไปใต้เงากระดูกโหนกคิ้วเต็มไปด้วยความมืดมิดแห่งห้วงทะเลลึก มุมปากของเขาขยับขึ้นเล็กน้อยราวกับกำลังเยาะเย้ยบางสิ่ง รอยยิ้มนั้นเต็มไปด้วยความชั่วร้ายและเขี้ยววนเกินอธิบาย

นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้ลิ้มรส ‘ความกลัวจากกันบึ่งหัวใจ’ ตามที่คุณชินอิจิเคยพูด

มันเป็นรสชาติที่สั้นไหวถึงจิตวิญญาณ

ในจังหวะที่ผมตกตะลึงอยู่นั้น ร่างกายก่อนบนของเขาก็ไหลพ่นน้ำขึ้นมาทั้งหมด มือข้างหนึ่งวางบนแท่นยืน ร่างเปื่อยโทรมเหยียด

ตัวตรง ส่วนที่อยู่เหนือน้ำก่อตัวเป็นเงาร่างที่สูงใหญ่กว่าผม
ครอบคลุมผมไว้ได้ร่างทั้งตัว ผมเบิกตากว้างอย่างตกใจ คิดไม่ออก
เลยว่าส่วนหางของเขาประคองศูนย์ถ่วงร่างกายในน้ำได้อย่างไร
บอกได้เลยว่าจากโครงสร้างร่างกายของเขาแล้วมันไม่มีทางที่จะทำ
แบบนี้ได้เลย

ผมถอยหลังอย่างระมัดระวัง ขณะเดียวกันก็ยกป็นยาสลบขึ้น
แต่จู่ๆ เขาก็ตัวต้วมขึ้นมา พลางขยับเข้ามาใกล้ผมจนระยะห่าง
เหลือเพียงครึ่งช่วงแขน จากนั้นก็นำตัวลงมาเผชิญหน้ากับผม
ราวกับบงูยักษ์ที่กำลังหยั่งเชิงเหยื่อ

พระเจ้า นี่มันน่ากลัวเกินไปแล้ว

ผมตกใจจนสะดุ้งโหยง มีอีกข้างยกขึ้นมาป้องกันศีรษะตาม
ความเคยชิน แท่งเรืองแสงลึกลงน้ำไปเพราะเหตุนี้ แสงที่เปลี่ยน
ไปอย่างฉับพลันทำให้ผมตื่นตระหนก เดิมทีก็อยู่ในท่าคุกเข่าอยู่กับ
พื้นอยู่แล้ว ยังไม่ทันจะลุกขึ้นยืนก็พลันเสียหลัก ถอยหลังไปสองก้าว
ร่างกายไซเซิลล้มลงกันจ้ำม่ำกับพื้นเสียแล้ว

ตอนนี้ผมเสียเปรียบเรื่องตำแหน่งไปแล้ว ไม่รู้ว่าทำไมร่างกาย
ถึงได้เคลื่อนไหวช้าลง ผมทำได้แค่กระโดดหนีไปข้างหลังราวกับหอย
ทากใกล้ตาย มองไม่เห็นด้วยซ้ำว่าเงือกอยู่ที่ไหน อยู่ใกล้ผมเท่าไร
เพียงแค่ว่าได้กลิ่นอับชื้นแปลกๆ ที่ถาโถมเข้ามาท่ามกลางความมืด
แม้แต่อากาศยังแข็งตัวเพราะเหตุนี้ น้ำเย็นๆ หยดใส่น่องผมทีละ
หยด จู่ๆ ข้อเท้าผมก็รู้สึกเย็นวาบและถูกบางอย่างที่ทิ้งเหนียวทั้ง
เปียกจับไว้แน่น

มันคือมือของเงือก

หลังจากตระหนักถึงสิ่งนี้ เหยื่อที่ผูกข้อมือกลางฝ่ามือทำให้ผม

ถือป็นยาสลบได้ไม่มั่นคง ร่างกายช่วงล่างของผมขยับไม่ได้ด้วยซ้ำ
ทำได้แค่ปล่อยให้เงือกคือปลานขึ้นมานบนขา หัวใจของผมเต้นไม่เป็น
ล่ำเตรียมตัวรอให้หัวของเขาขยับเข้ามาใกล้ผมแล้วถึงจะฉีดยาสลบ
เข้าไปที่เส้นเลือดบริเวณคอ ซึ่งถือป็นวิธีโจมตีที่ได้ผลรวดเร็วที่สุด

ไม่นานนักเส้นผมยาวหนาของเงือกก็ทิ้งตัวสัมผัสกับผิวหนัง
ของผม ไหล่มาตามอง ต้นขา จนมาหยุดอยู่ที่ท้องน้อย

ชั่วพริบตาตัวเอง เส้นประสาทที่ขาทั้งสองข้างของผมก็กระตุก
เพราะความตึงเครียด

ผมไม่แน่ใจว่าเขาจะทำอะไร แต่มีความเป็นไปได้สูงว่าคิดจะ
ผ่าท้องควักเครื่องในผมมากินเป็นอาหาร

ถ้าผมยิงปืนยาสลบในตอนนี้ก็มีความเป็นไปได้สูงว่าจะเป็น
อันตรายต่อศีรษะเขา ทำให้ผมต้องตัดสินใจเลือกระหว่างชีวิตของ
ตนเองกับเงือกในทันที

แต่ในจังหวะที่ผมลังเล ทันใดนั้นก็ม็เสียงหุ้มตุ๋มต่ำแปลกประดัง
ขึ้น

“De...ra...cu...la...”

มันเป็นเสียงครางต่ำผ่านลำคอคล้ายกับการกระดกลิ้นใน
ภาษารัสเซียเล็กน้อย ครอบครวัผมมาจากรัสเซีฯ วิธีออกเสียงที่คุ้น
เคยนี้ทำให้สติของผมหลุดออกมาจากความสับสนในชั่วขณะเป็น
ตายทันที

แม้จะตอบไม่ได้ว่าเขาจะสื่ออะไร แต่อย่างน้อยก็พิสูจน์ได้แล้ว
ว่าเงือกไม่ใช่สัตว์ที่ขับเคลื่อนด้วยสัญชาตญาณเพียงอย่างเดียว
อย่างเช่นตอนนั้ที่ไม่ได้คิดอยากทำร้ายหรือกินผม ไม่อย่างนั้นการ
สื่อสารกับเหยื่อของตนเองก่อนจับกินก็ออกจะเป็นเรื่องประหลาด

ไปหน่อย

บางที...เงือกชนิดนี้อาจเข้าใจภาษามนุษย์ แต่นี้เป็นสมมุติฐานที่บ้าบิ่นมาก เนื่องจากในประวัติศาสตร์ไม่เคยมีบันทึกว่ามนุษย์ประสบความสำเร็จในการสื่อสารกับเงือกโดยตรงมาก่อน ทั้งหมดล้วนสื่อสารผ่านตัวกลางทั้งสิ้น ผมอาจเป็นมนุษย์คนแรกในโลกที่ได้คุยกับเงือกตรง ๆ ก็เป็นไปได้

ผมสูดหายใจเข้าลึก ๆ บังคับให้ตัวเองใจเย็นลง ก้มหน้าลงไปสบตากับเงือกที่ใช้ร่างกายท่อนล่างทาบทับร่างกายผมเอาไว้

ดวงตาที่ซ่อนอยู่ใต้เส้นผมของเขาเรืองแสงสีฟ้าจาง ๆ ดูคล้ายกับดวงตาของหมาป่าในเลนส์กล้องส่องตอกลางคืน

ผมกลืนน้ำลาย พยายามกลืนความกลัวกลับลงไปในห้องก่อนจะพูดเน้นย้ำทีละคำเสียงเบา “เฮ้ ฟังนะ ฉันไม่ได้มีเจตนาร้าย นายโดนฉลามกัด ฉันแค่อยากจะทำแผลให้นาย”

ผมชี้ที่บาดแผลที่ไหล่ของเขา ทว่าเงือกกลับไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้ใด ๆ ยังคงชบอยู่กับสองขาของผม ทั้งยังยึดขาของผมเอาไว้แน่น ไม่ยอมผ่อนแรงลงเลย

ผมรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย แต่แสงไฟสลัวได้นำทำให้ผมเห็นวามุมปากของเงือกเหมือนจะขยับแ้มออกกว้างขึ้นเล็กน้อย ทำให้ดูเหมือนกับมีรอยยิ้มจาง ๆ บนใบหน้าคล้ายจะหยอกล้อแต่ก็ดูน่ากลัว

ความหวาดกลัวแล่นปราดขึ้นมาตามแนวกระดูกสันหลังลงกับความหดหู่จนมืด ผมเคยคิดว่าสติปัญญาของเงือกจะอยู่ระหว่างคนกับโลมา ทั้งยังเคยเผยแพร่หัวข้อวิจัยนี้ภายใต้การดูแลของใคร่ไปไม่น้อย แต่ตอนนี้ผมกลับเกิดความสงสัยครั้งใหญ่สำหรับการตัดสินใจ

ที่ผ่านมาของตัวเอง

เพราะการแสดงออกของเงือกทำให้ผมเกิดกลัวขึ้นมาอีก ๆ ซึ่ง
ก็ไม่ว่าหลงไปเองหรือเปล่า...

เขาเป็นสิ่งที่ชีวิตชั้นสูงที่เล่นตลกกับผมด้วยสติปัญญาอันล้ำ
เลิศ เป็นนักล่าตั้งแต่หัวจดหาง

ศิวอัยยาบ